

Arrest

nr. 129 387 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In 1367 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1988 Europese tijdrekening) huwde u met F. M. (...). Samen hebben jullie een dochter S. (...) en een zoon P. (...). In 1382 (2003) gingen u en uw echtgenote uiteen. Net voor de Iraanse revolutie protesteerde u tegen het regime van de Shah en werd u twee maanden opgesloten. Niettegenstaande u de Iraanse revolutie gesteund had, keerde u zich later af van het nieuwe regime. Toen u geneeskunde studeerde en ook later, toen u reeds werkte als arts, werd u verscheidene keren opgeroepen door de Herasat (geheime dienst binnen overheidsbedrijven) omdat u

tegen het regime sprak. Telkens werd u, na het ondertekenen van een belofteverklaring, vrijgelaten. U werd tijdens uw studies aan de universiteit wel gemarkeerd als sterstudent wat betekende dat u elk jaar opnieuw een belofteverklaring, waarin een aantal voorwaarden stonden vermeld, diende te ondertekenen. Indien u die voorwaarden niet naleefde kon u ontslagen worden. Toen u op een gegeven ogenblik deelnam aan meetings van studenten die tegen het regime waren en u daar zaken had verteld die problematisch waren, werden u twee semesters afgenomen. Een vijftiental jaren geleden startte u uw eigen dokterspraktijk. De laatste twee jaren kreeg u vaak dreig telefoons waarin u gezegd werd dat u moest stoppen met in uw praktijk tegen het regime te praten. Ook werden aan de ruiten van uw praktijk dreigbrieven opgehangen. Een bevriende kolonel bij de bassidji (mobilisatie van de verdrukten) waarschuwde u dat u moest oppassen met hetgeen u zei. Op 13/08/1388 (4/11/2009) rond 15u00 à 16u00 belde deze kolonel u op. Hij zei u dat u uw praktijk moest sluiten en gewoon weggaan. Daarna legde hij de telefoon neer. Terwijl u aan het nadenken was over mogelijke oplossingen, kreeg u een patiënt binnen die een ongeval had gehad. Aangezien hij aan het bloeden was, was u verplicht om te blijven en de gewonde te verzorgen. Pas rond 19u00 à 20u00 kon u uw praktijk sluiten en naar huis vertrekken. Onderweg werd uw auto gestopt door een aantal bassidji. Toen u uw autoraam opende sloeg één ervan u in het gezicht. Uw bril viel af. Hij deed de deur van de wagen open en trok u uit de wagen. Daarna zette hij u op de achterbank van uw wagen, samen met een bassidji. Een andere bassidji ging achter het stuur zitten en nog een andere volgde jullie met hun auto. Gedurende de autorit, die een vijftal minuten duurde werd u geslagen. Men liet ook een opname op een GSM afspelen, waarop u, die tegen het regime aan het praten was, te horen was. Ook de profeet Mohammed werd door u zwaar op de korrel genomen. De auto stopte aan de zijkant van een waterweg. U werd uit de wagen getrokken en zwaar gestampt en geslagen. Toen er een motorrijder jullie richting uitkwam en de bassidji tegen elkaar begonnen te praten, slaagde u erin zich los te rukken. U liep onmiddellijk weg maar aangezien u geen bril ophad en u niet goed zag, liep u tegen het openstaande portier van uw auto. U verloor uw evenwicht en viel in het water. U hoorde de bassidji tegen elkaar zeggen dat ze u zouden laten liggen, dat het afgelopen was met u. U zwom onmiddellijk naar de overkant van het kanaal waar u zich via de takken van de bomen uit het water hees. U keerde terug naar uw auto, vond uw bril en reed naar huis. U verwisselde van kledij en nam de belangrijkste documenten mee. Ondertussen belde de kolonel naar de GSM van uw zoon. Hij was kwaad dat u niet naar hem had geluisterd. U stuurde uw zoon direct naar zijn moeder, legde uw GSM af maar hield de GSM van uw zoon bij en vertrok zelf bij een vriend van u. Om middernacht belde uw buur naar de GSM van uw zoon en vertelde u dat de autoriteiten waren binnengevallen in uw woning en een huiszoeking hadden verricht. U kreeg de volgende dag ook telefoon van uw secretaresse die u zei dat de drugsbrigade van Rasht uw praktijk was binnengevallen en ze opium hadden gevonden. Er werd een verslag opgesteld dat uw secretaresse diende te ondertekenen.

U vertrok daarna naar uw oom in Teheran waar u contact opnam met een bevriende cardioloog die uw reis heeft geregeld. Voor uw vertrek regelde u al uw administratieve zaken. Via de luchthaven Imam Khomeiny, in het bezit van een (vermoedelijk) Turks paspoort, verliet u Iran. Via Turkije vloog u naar België waar u op 24 december 2009 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek was uw zoon kwaad dat u in de problemen was gekomen en u daarom het land diende te verlaten. Omwille hiervan begon hij, samen met een aantal leeftijdsgenoten, slogans gericht tegen het regime, op de muur te schrijven. Toen hij op een dag geïdentificeerd werd, werd hij achtervolgd en geslagen door een aantal motorrijders.

Tien tot twaalf maanden na uw aankomst in België liet uw dochter S. (...), die in Armenië studeert, u weten dat uw dokterspraktijk in brand werd gestoken door onbekenden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand), uw Karte-e Melli (nationale kaart), uw rijbewijs, de shenasnameh van uw zoon P. (...), uw dokterskaart, meerdere studie- en werkdocumenten, de volmacht die u aan uw dochter en enkele andere personen heeft gegeven om na uw vertrek uw administratieve zaken op te volgen, een blogbericht dd. 16/06/1390 (7/09/2011) betreffende een brand die is uitgebroken in een bazar op drie verschillende plaatsen, foto's van een vernield pand, een verkoopsattest van uw praktijk, de overschrijving van het verkoopsbedrag op naam van uw dochter en haar moeder, een internetartikel omtrent het feit dat Ayatollah Khomeini de opdracht heeft gegeven aan alle bassidji om op te treden tegen de ongelovigen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele opmerkelijke elementen met betrekking tot uw reisweg van Iran naar België die die de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale reis op de helling zet. Zo is het erg merkwaardig dat de smokkelaar u via een streng gecontroleerde luchthaven als Imam

Khomeiny het land gaat uitsmokkelen maar u niet op de hoogte brengt van de nationaliteit die u volgens het door u gebruikte paspoort bezit. U vermoedde dat het een Turks paspoort was met uw eigen foto maar volgens uw verklaringen kon het evengoed een Engels paspoort geweest zijn (CGVS I p. 9). Dat u –op z'n minst - niet weet in welke taal u het luchthavenpersoneel te woord dient te staan als zij vragen stellen is gelet op het risico om met valse documenten het land te verlaten op z'n minst merkwaardig te noemen. Voorts wist u ook niet of er een visum in uw paspoort stond (CGVS I p. 10; CGVS II p. 3).

Dat er aan uw verklaringen weinig geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen van de door u beweerde problemen (CGVS I p. 8). Na uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u weliswaar een aantal foto's neer van een afgebroken pand en een weblogartikel waarin vermeld staat dat er brand is uitgebroken in verschillende bazars. Uit deze door u neergelegde documenten blijkt echter geenszins dat uw praktijk werd afgebrand noch dat dit zou gebeurd zijn omwille van de door u uiteengezette feiten. Meer nog, naast uw verklaringen dat "iemand" uw praktijk in brand had gestoken kon u niets meer over deze feiten vertellen. Zo wist u vooreerst de exacte datum van de brand niet (CGVS I p. ; CGVS II p. 4) en had u ook geen enkel idee van wie de vermoedelijke daders waren. Meer nog, u heeft ook geen enkele poging ondernomen deze zaak op te volgen. Zo heeft niemand foto's genomen van de afgebrande praktijk noch heeft u of iemand van de familie klacht ingediend omwille van dit feit (CGVS I, p. 5; CGVS II p. 4-5). U kon zelfs niet zeggen of de praktijk nadien al dan niet heropgebouwd werd (CGVS II p. 6). Uw verklaring hiervoor, dat uw dochter in Armenië verblijft en uw zoon toendertijd in Rasht – wat 60 km van uw praktijk is verwijderd -, bij zijn moeder verbleef, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden beschouwd. Zo is 60 km geen onoverkomelijk afstand en bovendien slaagde uw zoon er wel in om daarna alleen naar België te komen om u te vervoegen. Uw dochter slaagde er dan wel weer in om vanuit Armenië de (al dan niet afgebrande – heropgebouwde) praktijk te verkopen (CGVS II p. 5-6). Overigens verklaarde uzelf dat u ook een volmacht – dewelke u na uw gehoor ook neerlegde - aan verscheidene mensen – waaronder uw dochter, uw onderbuur en de echtgenoot van uw nicht - had gegeven om uw zaken, na uw vertrek, op te volgen. Daarenboven wist u evenmin of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u was opgestart noch of u reeds veroordeeld werd bij verstek (CGVS I p. 17-19; CGVS II p. 9). Meer nog, u kon zelfs niet zeggen of de autoriteiten u, na uw vertrek uit Iran, nog zijn komen zoeken (CGVS I p. 7; CGVS II p. 9). U heeft zich na uw aankomst in België ook niet meer geïnformeerd naar eventuele gebeurtenissen na uw vertrek (CGVS II p. 10).

Ook over het lot van uw secretaresse, die aanwezig was toen er in uw praktijk een huiszoeking werd verricht, er opium werd gevonden en er een document had moeten ondertekenen, tast u volledig in het duister (CGVS I p. 18-19). U stelde enkel dat u geen weg had om contact op te nemen en dat dit ook niet nodig was. U had evenmin –eventueel via uw familie- een advocaat geraadpleegd om de stand van zaken na te gaan omdat volgens u uw probleem duidelijk genoeg is en een advocaat niets kan doen (CGVS I p. 19).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de conventie van Genève of een vrees op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijke informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorts kan er gewezen worden op een aantal voorname merkwaardigheden, lacunes en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten. Vooreerst is het compleet ongeloofwaardig dat u, -gelet op de Iraanse context én nadat u reeds (omwille van dezelfde feiten) meermaals werd geconvoceerd bij de Herasat waar u belofteverklaringen diende te ondertekenen, u reeds twee jaar werd bedreigd met brieven en telefoons én uw bovendien reeds was verwittigd door een bevriende kolonel – bassidji, dat u moest ophouden met het praten tegen het regime, u in een volle wachtzaal zonder meer luidop de profeet Mohammed pedofiele 'eigenschappen' gaat toeschrijven en gaat verkondigen dat de religie tegen de mensenrechten is (CGVS I p. 13). Voorts mist ook uw spectaculaire ontsnapping uit de handen van drie bassidji elke realiteitszin. Dat u hen daarna enerzijds– terwijl u reeds in het water ligt –nog hoort zeggen dat "het gedaan is met u" (wat zou wijzen op een uitzonderlijke stilte) en u anderzijds wel geluidloos kon wegzwemmen (CGVS I p. 15; CGVS II p. 11-12) is weinig geloofwaardig. Ook het feit dat u daarna zonder meer naar huis rijdt om van kledij te wisselen en uw documenten te nemen (CGVS I p. 15; CGVS II p. 12) is op z'n minst merkwaardig te noemen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u dacht dat dit incident niet op voorhand gepland was zodat uw huis niet onder toezicht zou staan (CGVS II p. 12-13), kan – gezien uw overige verklaringen, met name het feit dat men u net had proberen te vermoorden, men u reeds jaren lastig viel, men reeds uw gesprekken op voorhand had opgenomen met een GSM en u reeds verwittigd was door een bevriende kolonel - moeilijk als een logische uitleg worden

beschouwd. Ook uw verklaring dat u uw documenten reeds had laten vertalen voor uw vertrek uit Iran omdat u eigenlijk van plan was om naar Armenië te gaan omwille van de situatie met de dreigtelefoons en –brieven (CGVS I p. 19) zijn tegenstrijdig met uw verklaring dat u dacht dat dit een “on geplande” gebeurtenis was. Voorts dient ook nog eens – weliswaar minieme – tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u één keer vanuit Rasht en twee keer vanuit Teheran contact heeft gehad met de kolonel (CGVS I p. 17), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat u slechts één keer vanuit Rasht en één keer vanuit Teheran contact heeft gehad met de kolonel (CGVS II p. 15). Gelet op het belang van deze contacten is dit op z'n minst merkwaardig te noemen. Ook het feit dat u er in uw praktijk een huiszoeking werd verricht, er opium werd gevonden en dat uw secretaresse een verslag diende te ondertekenen maar dat uw praktijk helemaal niet verzegeld werd is op z'n minst merkwaardig te noemen (CGVS II p. 16). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat alles onofficieel gebeurde is dan weer moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat de autoriteiten er wel een verslag van opstelden en dat de kolonel u zou gezegd hebben dat er een zwaar dossier tegen u is (CGVS II p. 16).

Het geheel van voorgaande bevindingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Wat betreft het feit dat u meerdere keren door de Herasat werd opgeroepen omdat u tegen het regime sprak dient vooreerst te worden vastgesteld dat u enkel een uitleg diende te verschaffen, u nooit werd vastgehouden en telkens kon vertrekken na het ondertekenen van een belofteverklaring (CGVS I p. 11). Bijgevolg zijn deze feiten an sich niet zwaarwichtig genoeg om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingendefinitie, en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook dienen deze feiten te worden bekeken tegen de achtergrond van de eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u heeft aangebracht kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Uw geboortebewijs en dat van uw zoon, uw nationale kaart en uw rijbewijs bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit, alsook die van uw zoon, maar daar wordt niet aan getwijfeld. Uw dokterskaart, net als de vele studie - en werkdocumenten tonen enkel uw (artsen) studies, uw verschillende werkplaatsen en het feit dat u de laatste jaren een eigen dokterspraktijk had in Iran, aan. Ook hier wordt in deze beslissing niet aan getwijfeld.

Het verkoopsattest van uw praktijk en de overschrijving van het verkoopsbedrag op naam van uw dochter en haar moeder tonen enkel aan dat u uw praktijk op naam van uw dochter heeft gezet en zij deze later verkocht heeft, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Het door u neergelegde internetartikel bevat informatie over leden van de bassidj die in Iran optreden tegen ongelovigen. Deze informatie wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijk asielrelaas en volstaat op zich niet zonder meer om te kunnen besluiten tot een individuele gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15

februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing betreffende het feit dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen van de door haar beweerde problemen en dat zij bovendien, naast haar verklaringen dat "iemand" haar praktijk in brand had gestoken, niets meer over deze feiten kon vertellen, stelt verzoekende partij dat zij de exacte datum van de brand in de praktijk niet kende omdat zij op dat moment reeds in België was. De praktijk was in een klein stadje gelegen, waar niemand op de hoogte was van het adres van de familieleden van verzoekende partij. Haar ex woonde op 60 kilometer afstand en had geen banden met de bewoners van de locatie van haar praktijk. Haar dochter studeerde in Armenië. Pas een aantal weken – of zelfs maanden – na de brand hoorde haar ex toevallig over de brand, waarop zij haar dochter op de hoogte bracht. Deze laatste heeft de informatie niet onmiddellijk aan verzoekende partij doorgegeven, teneinde haar niet nog meer stress te bezorgen. Op het ogenblik dat verzoekende partij ingelicht werd over de brand, was haar zoon P. reeds in België aangekomen. Er was dan ook niemand ter plaatse om foto's te nemen of klacht in te dienen. Verzoekende partij heeft geen familie in de stad waar zij haar praktijk runt. Haar familie woont in Teheran, op 300 kilometer afstand. Haar dochter heeft de grond met hulp van haar moeder via een immobielkantoor kunnen verkopen. Nadien was het niet meer relevant of het gebouw al dan niet heropgebouwd werd, daar het hun eigendom niet meer was. Voorts kent verzoekende partij inderdaad de namen niet van de brandstichters. Evenwel is het duidelijk dat het gaat om leden van de bassidj.

Daarnaast meent verzoekende partij nog dat haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verkeerd werden geïnterpreteerd. Het verslag meldt dat er op verschillende plaatsen in de bazaar brand werd gesticht, terwijl het in feite slechts over één plaats ging, namelijk de praktijk. Wel zijn aanpalende gebouwen mee in vlammen opgegaan. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar het artikel van de weblog dat zij als bewijsmateriaal aanbracht.

2.2.3.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat het loutere gegeven dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de brand reeds in België bevond geen verschoningsgrond vormt voor het feit dat zij niet op de hoogte is van de exacte datum van de brand. Immers geeft verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor zelf aan dat zij gevraagd heeft wanneer de brand was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/04/2013, p. 4), maar dat zij zich de exacte datum evenwel niet meer herinnert (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/04/2013, p. 4). Verzoekende partij kan enkel vaagweg aangeven dat de brand plaatsvond een jaar à anderhalf jaar na haar aankomst in

België, in de winter. Dat verzoekende partij zou vergeten wanneer de dokterspraktijk die zij zelf een vijftiental jaar geleden oprichtte in brand werd gestoken, is geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen.

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om de brandstichting van haar praktijk verder op te volgen. Het betoog van verzoekende partij dat er niemand is die haar zaken in Iran in verband met het afbranden van haar praktijk zou kunnen behartigen, kan geenszins overtuigen. Vooreerst merkt de Raad op dat de uitleg van verzoekende partij dat haar zoon reeds in België was aangekomen toen zij werd ingelicht over de brand, een *post factum*-verklaring betreft, daar verzoekende partij, toen haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom haar zoon geen foto's van de brand had genomen, zij als loutere vergoelijking aanvoert dat haar zoon in Rasht bij zijn moeder verbleef en dat zij niet wist dat er foto's moesten genomen worden (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2013, p. 5). Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoekende partij niet via andere kanalen dan via haar zoon deze zaak zou kunnen opvolgen. Zo slaagde haar dochter er vanuit Armenië blijkbaar wel in om de (al dan niet afgebrande – heropgebouwde) praktijk te verkopen. Daarnaast verklaarde verzoekende partij een volmacht te hebben gegeven aan verschillende mensen, zoals haar dochter, haar onderbuur en de echtgenoot van haar nicht, om haar zaken, na haar vertrek op te volgen. Er bestaan voor verzoekende partij dan ook verschillende mogelijkheden om haar zaak in verband met de brandstichting van haar praktijk op te volgen. De vaststelling dat zij dit echter nagelaten heeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij dat haar praktijk, die zij vijftien jaar geleden zelf had opgericht, in brand zou zijn gestoken.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat het na de verkoop van de praktijk niet meer relevant was of het gebouw al dan niet heropgebouwd werd, bemerkt de Raad dat deze informatie wel degelijk nog steeds relevant is teneinde eventueel foto's te kunnen nemen als bewijs van de brandstichting.

Voorts stelt de Raad vast dat het argument van verzoekende partij dat haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verkeerd werden geïnterpreteerd en dat het gehoorverslag meldt dat er op verschillende plaatsen in de bazaar brand werd gesticht, terwijl het in feite slechts over één plaats ging, namelijk de praktijk, feitelijke grondslag mist, daar nergens in de gehoorverslagen vermeld staat dat verzoekende partij verklaard zou hebben dat er op verschillende plaatsen in de bazaar brand gesticht was (administratief dossier, stukken 5 en 7). Wel wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende het door verzoekende partij na haar tweede gehoor aangebrachte weblogartikel gemotiveerd dat in desbetreffend artikel vermeld staat dat er brand is uitgebroken in verschillende bazaars, maar dat uit het document geenszins blijkt dat de praktijk van verzoekende partij werd afgebrand, noch dat dit gebeurd zou zijn omwille van de door haar uiteengezette feiten. Met bovenstaand verweer weerlegt verzoekende partij deze motivering op geen enkele wijze.

Waar verzoekende partij erkent dat zij inderdaad de namen niet kent van de brandstichters en stelt dat het evenwel duidelijk is dat het gaat om leden van de bassidj, bemerkt de Raad dat, wanneer aan verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt hoe de brand is ontstaan, zij het volgende verklaart: *"Ik denk dat het gebouw door iemand in brand gestoken is. Voor iemand onder druk te zetten of pesten of wraak te nemen. Dan doen ze dergelijke zaken, auto's in brand steken bv. Dus, ik veronderstel dat het daarvoor is."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/04/2013, p. 5). Het vermoeden van verzoekende partij dat haar praktijk in brand werd gestoken door leden van de bassidj, is dan ook louter gebaseerd op veronderstellingen en verzoekende partij beschikt over geen enkele concrete aanwijzing dat dit inderdaad het geval is.

2.2.4.1. Waar verwerende partij stelt dat het compleet ongeloofwaardig is dat verzoekende partij – gelet op de Iraanse context en nadat zij reeds (omwille van dezelfde feiten) meermaals werd geconvoceerd bij de Herasat waar zij belofteverklaringen diende te ondertekenen, zij reeds twee jaar werd bedreigd met brieven en telefoons en zij bovendien reeds was verwittigd door een bevriende kolonel-bassidj dat zij moest ophouden met het praten tegen het regime – in een volle wachtzaal zonder meer luidop de profeet Mohammed pedofiele 'eigenschappen' gaat toeschrijven en gaat verkondigen dat de religie tegen de mensenrechten is, voert verzoekende partij aan dat zij reeds haar hele leven tegen het regime gesproken had. Verzoekende partij kon zich wel, telkens na een rechtstreekse verwittiging, een korte tijd gedeisd houden, maar haar levenshouding liet haar niet toe voorgoed te zwijgen over deze zaken. Bovendien moet worden benadrukt dat het nooit om openlijke vijandige verklaringen ging. Iraniërs spreken altijd in bedekte termen. Verzoekende partij heeft nooit rechtstreeks verklaard dat de profeet

Mohammed een pedofiel zou zijn. Wel werd gedurende debatten met de aanwezigen in de wachtzaal de ethiek van het huwelijk tussen de profeet Mohammed met een achtjarig meisje in vraag gesteld. Op die manier kon verzoekende partij haar mening onrechtstreeks ter discussie brengen. Het voeren van dergelijke debatten is de minst gevaarlijke om tegen het slechte beleid en het regime te reageren en de bevolking te informeren. Daarnaast merkt verzoekende partij nog op dat de bedreigingen en verwittigingen niet altijd ernstig te nemen waren en dat zij er inmiddels aan gewend was geraakt.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer, waar verzoekende partij hetgeen zij in de wachtkamer had gezegd tracht te minimaliseren en eveneens aanvoert dat zij de bedreigingen en verwittigingen ondertussen gewend was geraakt, niet kan overtuigen. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 januari 2013 geeft verzoekende partij immers volgende verklaringen omtrent hetgeen opgenomen was in de wachtkamer van haar praktijk:

“Wat concreet had u gezegd?”

Wat ik te horen kreeg was over de religieuze onzin die ze de mensen vertellen en zodoende van mensen profiteren, door dat religieuze gezever. Dat het een soort politiek is van de overheid om de mensen zo bezig te houden. Een deel van het gesprek ging over de profeet Mohammed waarover ik aan het spreken was en had gezegd: de profeet niet al te goede persoon was, dat hij een soort pedofilie trekken had, getrouwd met een meisje van 8-9 jaar, genaamd Aysha. En dat de religie tegen de mensenrechten is. De vrouwen die de helft minder waard zijn dan de mannen.” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2013, p. 13). Wanneer de *protection officer* haar een aantal keer confronteert met het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partij dergelijke zaken zou hebben gezegd in een volle wachtkamer, stelt verzoekende partij uiteindelijk haar oorspronkelijke verklaringen omtrent hetgeen zij gezegd zou hebben in de wachtkamer bij:

“Ok, iedere Iraniër praat veel, binnenskamers maar geen enkele Iraniër gaat, bij manier van spreken, een micro nemen en zeggen dat Mohammed een pedofiel is?”

In mijn praktijk voelde ik me thuis, ik deed het al jaren. Maar niet zo in openbaar.

(...)

Ok, in uw eigen bureau met mensen die u vertrouwd maar ik een volle wachtzaal zeggen dat Mohammed een pedofiel is? Dat is in een land als Iran er echt wel over en dat weet u zelf ook wel?

Ja maar, in een wachtkamer waar een aantal mensen zitten heb ik niet alleen gesproken. Mensen hebben hun mening gegeven. (...) Ik heb ook het woord pedofiel niet gebruikt, maar ik heb gezegd; we kunnen ook zeggen: “Mohammed is getrouwd met een jong persoon, wat betekent dat”? (...)” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2013, p. 13-14). In het licht van de dreigementen die verzoekende partij gedurende de laatste twee jaren kreeg en bovendien de waarschuwing van een bevriende kolonel van de bassidj dat verzoekende partij moest oppassen met hetgeen zij zei, is het totaal ongeloofwaardig dat verzoekende partij dergelijk groot risico neemt door in een volle wachtzaal (*“(...) in de wachtkamer van mijn praktijk zaten altijd een 10-15 mensen. Er kwamen erbij, gingen er weg”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2013, p. 13)) dergelijke uittalingen zou doen over de profeet Mohammed. Het is overigens geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij het advies van een bevriende kolonel van de bassidj om op te letten met wat zij zei zomaar in de wind slaat en deze persoonlijke waarschuwing niet ernstig neemt.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij zich betreffende de motivering dat haar spectaculaire ontsnapping uit de handen van drie bassidji elke realiteitszin mist, beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen desbetreffend, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij inzake de motivering dat het feit dat verzoekende partij meerdere keren door de Herasat werd opgeroepen omdat zij tegen het regime sprak *an sich* niet zwaarwichtig genoeg is om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingendefinitie, en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, daar verzoekende partij enkel een uitleg diende te verschaffen, zij nooit werd vastgehouden en telkens kon vertrekken na het ondertekenen van een belofteverklaring, en dat hoe dan ook deze feiten bekeken dienen te worden tegen de achtergrond van de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, stelt dat het laatste voorval veel bedreigender was dan de vorige en dat zij dit laatste voorval als levensbedreigend ervoer en ervan overtuigd is dat zij vermoord zou zijn indien zij niet was ontsnapt, benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan dit laatste voorval geen enkel geloof kan worden gehecht. Verwerende

partij stelt dan ook terecht dat het feit dat verzoekende partij meerdere keren door de Herasat werd opgeroepen omdat zij tegen het regime sprak *an sich* niet zwaarwichtig genoeg is om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingendefinitie, en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, daar verzoekende partij enkel een uitleg diende te verschaffen, zij nooit werd vastgehouden en telkens kon vertrekken na het ondertekenen van een belofteverklaring en dat deze feiten hoe dan ook bekeken dienen te worden tegen de achtergrond van de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze motivering met concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.7.1. Verzoekende partij voert voorts nog aan dat het opvallend is dat verwerende partij ter ondersteuning van de motivering van de bestreden beslissing geen enkel objectief rapport aanhaalt of een referentiekader schetst om de door verzoekende partij aangehaalde feiten en documenten te weerleggen. Dit terwijl de asielprocedure van verzoekende partij ongeveer vier jaar in beslag genomen heeft, omdat verwerende partij voorhield bepaalde opzoeken en verificaties te moeten doen in Iran naar aanleiding van de verklaringen en stukken van verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij niets heeft ondernomen om de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekende partij na te gaan. Het kan geenszins volstaan dat verwerende partij stelt dat de verklaringen van verzoekende partij niet geloofwaardig zijn, waarbij zij loutere veronderstellingen en interpretaties van feiten hanteert en bovendien geen objectieve gegevens tegenwerpt, behalve een naar eigen toegeven "minieme tegenstrijdigheid" omtrent het aantal keren dat verzoekende partij contact heeft gehad met de kolonel.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van het feit dat zij in haar dokterspraktijk tegen het regime zou hebben gepraat, gezien uit de door verzoekende partij neergelegde documenten geenszins blijkt dat haar praktijk werd afgebrand noch dat dit zou gebeurd zijn omwille van de door haar uiteengezette feiten, gezien verzoekende partij naast haar verklaringen dat "iemand" haar praktijk in brand had gestoken, niets meer kon vertellen over deze feiten, gezien zij voorts geen enkele poging ondernomen heeft om deze zaak op te volgen, gezien zij niet wist of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar was opgestart en of zij reeds veroordeeld werd bij verstek en gezien zij niet kon zeggen of de autoriteiten haar, na haar vertrek uit Iran, nog zijn komen zoeken. Bovendien heeft verzoekende partij zich na haar aankomst in België niet meer geïnformeerd naar eventuele gebeurtenissen na haar vertrek en bleek zij evenmin op de hoogte van het lot van haar secretaresse. Daarnaast werden nog een aantal voorname merkwaardigheden, lacunes en ongerijmdheden in haar opeenvolgende verklaringen vastgesteld die de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aantasten. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Op basis van deze vaststellingen, die de kern uitmaken van het asielrelaas van verzoekende partij, concludeerde verwerende partij terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van het feit dat zij in haar dokterspraktijk tegen het regime zou hebben gepraat.

Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen enkel objectief rapport aanhaalt of een referentiekader schetst om de door verzoekende partij aangehaalde feiten en documenten te weerleggen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Voorts is de Raad van oordeel dat de bemerking van verzoekende partij, dat haar asielprocedure ongeveer vier jaar in beslag heeft genomen omdat verwerende partij voorhield bepaalde opzoeken en verificaties te moeten doen in Iran naar aanleiding van de verklaringen en stukken van verzoekende partij, een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd. Daarnaast wijst de Raad erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoekplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de

commissaris-generaal bepaalde opzoeken en verificaties van de verklaringen van verzoekende partij had moeten doen in Iran.

Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 09/01/2013 en 25/04/2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Perzisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier.

2.2.8. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen van de door haar beweerde problemen, het feit dat zij betreffende het afbranden van haar praktijk, naast haar verklaringen dat "iemand" haar praktijk in brand had gestoken, niets meer hierover kon vertellen, de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om de zaak van de brandstichting op te volgen, de onwetendheden in hoofde van verzoekende partij aangaande het al dan niet bestaan van een gerechtelijke procedure tegen haar, omtrent een eventuele veroordeling bij verstek en inzake de vraag of de autoriteiten haar, na haar vertrek uit Iran, nog zijn komen zoeken, het gegeven dat verzoekende partij zich na haar aankomst in België niet meer geïnformeerd heeft naar eventuele gebeurtenissen na haar vertrek en over het lot van haar secretaresse, de totale onaannemelijkheid dat verzoekende partij in een volle wachtzaal zonder meer luidop de profeet Mohammed pedofiele 'eigenschappen' gaat toeschrijven en gaat verkondigen dat de religie tegen de mensenrechten is, haar volstrekt ongeloofwaardige verklaringen over haar spectaculaire ontsnapping uit de handen van drie bassidji, de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent haar contacten met de kolonel en het opmerkelijk gegeven dat haar praktijk niet zou zijn verzegeld nadat er opium werd gevonden, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT